

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **T. G.**
zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10,
Praha 3 - Žižkov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2018, č. j. OAM-189/ZA-
ZA11-ZA04-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou. S rozhodnutím nesouhlasila, protože správní orgán při svém rozhodování nevzal v úvahu všechny skutečnosti, které mu sdělila, a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které dokládala písemnými doklady a dokumenty přivezenými z Ruské federace. Pro toto tvrzení svědčí skutečnost, že správní orgán jí předložené doklady prokazující, že byla zaměstnaná v působnosti Ministerstva pro civilní obranu, mimořádné situace a likvidaci následků živelných pohrom RF (MČS), že byla ze zaměstnání propuštěna neoprávněně, že si stěžovala a obracela se na příslušné soudy, včetně Evropského soudu pro lidská práva, z důvodu hospodárnosti v azylovém řízení nepřeložil do českého jazyka a tedy na ně nebral zřetel.
3. Dále žalobkyně popsala, co jí vedlo k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Národnostně není etnická Ruska, ale Osetinka. Narodila se v Gruzii a s rodiči a sourozenci žili v Tbilisi. V roce 1991 byli nuceni se z Gruzie odstěhovat v důsledku rozpadu Sovětského Svazu. Odstěhovali se do Severní Osetie, která teritoriálně spadá pod Ruskou federaci. V severní Osetii žila s rodiči a bratrem v domě, který patří rodičům, v obci Archomskaja. V České republice by se jednalo o větší vesnici. Našla si zaměstnání u Ministerstva pro civilní obranu, mimořádné situace a likvidaci následků živelných pohrom RF (MČS). U tohoto Ministerstva vykonávala funkci operátorky nouzového centra. Po sedmi letech byla z tohoto místa propuštěna bez nároků na důchod. Žádala písemně, aby mohla ještě v zaměstnání zůstat do doby, než jí vznikne nárok na starobní důchod. Vyhověno jí nebylo a ona zjistila, že z místa byla propuštěna z důvodů nikoli pracovních, ale proto, že její nadřízený chtěl toto místo pro svého člověka. Na ruské poměry byla funkce operátorky nouzového centra poměrně dobře placená.
4. Žalobkyně se nejprve obrátila na své nadřízené, a to včetně ministra Vladimira Pučkova, který v té době dané ministerstvo řídil. Je přesvědčena, že její stížnost se k němu ani nedostala, protože jí nikdy neodpověděl. Několikrát se obrátila písemně na svého nadřízeného, kterým byl generál, ale žádného konkrétního řešení nebo alespoň odpovědi se nedočkala. Proto se obrátila na advokáta a vedli s Ministerstvem pro civilní obranu, mimořádné situace a likvidaci následků živelných pohrom RF (MČS) soudní spor. Žádného kladného výsledku se ale nedočkala. V září 2016 se obrátili k Evropskému soudu pro lidská práva. Od něj přišlo vyrozumění, že žaloba byla přijata. Rozhodnutí ve věci doposud vydáno nebylo.
5. Žalobkyně dále uvedla, že je křesťanka, ale není pravoslavná. V Ruské federaci docházela do komunity Svědků Jehovových a měla velké množství kamarádek, které vyznávaly tuto víru. Společně s nimi se zúčastňovala čtení Bible a jejího výkladu. I když nebyla plnoprávnou členkou této církve, protože ještě nebyla připravená ke křtu, tak její okolí vědělo, že se stýká s lidmi tohoto vyznání a považovali ji za jehovistku. Dle žalobkyně i tato skutečnost mohla mít vliv na její propuštění ze zaměstnání. V Ruské federaci je zaručená svoboda vyznání a stát, jako takový, podporuje v podstatě všechny víry. Toto se ale netýká Svědků Jehovových, kteří jsou v Ruské federaci zákonem zakázáni a státními orgány pronásledováni.
6. Při seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí žádné stanovisko nepodala, protože její výpovědi ve věci byli založené ve spise a byli vyčerpávající. Žádné další doklady doložit již nemohla. V podstatě shromážděné materiály považovala za dostatečné. Nepředpokládala ale, že správní orgán věc překroutí, nebude přihlížet k

dokladům doloženým v ruském jazyce a nesprávně si vyloží celou její situaci a situaci v Rusku.

7. Dále žalobkyně popsala postavení Ministerstva pro civilní obranu, mimořádné situace a likvidaci následků živelných pohrom RF (MČS). Je to jedno ze tří silových ministerstev. V jeho vedení jsou v podstatě vojáci. Skutečnost, že si dovolila podat žalobu k soudu, byla dost odvážná a riskantní záležitost. O tom se přesvědčila, když po podání žaloby začala mít telefonáty, ve kterých jí bylo vyhrožováno, a byla žádána, aby žalobu stáhla. Byla kontaktována i osobně a to takovým způsobem, že začala mít obavy o svoje zdraví nebo život. Situaci se snažila vyřešit tím, že se ze Severní Osetie přestěhovala do Soči, ale i tam ji našli a kontaktovali.
8. Ohledně výhrůžek se neobracela na polici, protože neměla hmatatelné důkazy, a navíc s ohledem na to, že se celá záležitost týkala daného Ministerstva, by policie stejně nepodnikla žádné kroky na její ochranu.
9. Pokud jde o zprávy mezinárodních organizací a institucí ohledně dodržování zákonosti v Ruské federaci, ze kterých vycházel žalovaný, pak ty popisují dle žalobkyně situaci v Ruské federaci poněkud mírněji, než je skutečnost. Oficiální zákony dávají občanům možnosti podávat si stížnosti a žaloby a požádat správní orgány, aby se občané domáhali spravedlnosti. Skutečnost je ale poněkud jiná. Pokud se občan domáhá svých práv, která směřují proti státním orgánům, tak stát používá metody nátlaků na něj, aby ho umlčel. Svědčí o tom postup proti osobám, které se staví do opozice. Při tom být zařazen do opozice může být každý občan Ruské federace, který si dovolí domáhat se svých práv proti státnímu aparátu. Dle žalobkyně se ona dostala za hranici toho, že je vlastně nežádoucí opozice, která si dovoluje kritizovat svého zaměstnavatele, kterým je silové ministerstvo Ruské federace, a navíc byla angažovaná v církvi Svědků Jehovových.
10. Nebezpečí spatřuje žalobkyně v tom, že se dostala do konfliktu nejen se svým zaměstnavatelem, ale i se státním orgánem, který je v Ruské federaci velmi vlivný a mocný. Nemůže dopředu říci, jaké konkrétní nebezpečí by jí hrozilo při návratu, ale byl by na ni stupňován nátlak, aby ve věci nepokračovala. Při tom je přesvědčena, že pokud nestačily výhrůžky, tak by bylo možné sáhnout i k jiným způsobům.
11. Žalobkyně zdůraznila, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu není ekonomická situace v Rusku. V Ruské federaci měla uspokojivé bydlení, práci a to i po propuštění ze zaměstnání. Špatnou situaci v zemi původu vidí v nedodržování zákonů, resp. v jejich přizpůsobování se potřebám funkcionářů na různých stupních státního aparátu. Proto se obává návratu.
12. Žalovanému tak závěrem vytkla, že nepoužil doklady a listiny, které předložila v ruském jazyce, protože si neopatřil překlad do jazyka českého. Dále mu nabízela ofocené doklady ze svého telefonu, které zůstaly v Rusku, ale žalovaný jí neumožnil jejich stažení do písemné podoby. Po provedení deratizace v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí zjistila, že se jí mimo jiné ztratily veškeré písemnosti a doklady týkající se jejího případu.
13. Žalovaný pochybil také v tom, že nesprávně posoudil celou její záležitost, protože jí postavil do obecné roviny a tím porušil zásadu individuálního posouzení každé žádosti. Vyjádřila přesvědčení, že je na místě, aby jí byla udělena mezinárodní ochrana podle §14 písm. b) zákona o azylu, tedy doplňková ochrana, protože u ní nejde o pouhý pracovněprávní spor se zaměstnavatelem, ale o spor vedený proti jednomu ze silových

ministerstev Ruské federace, a to až u Evropského soudu pro lidská práva. Výhrůžky, které byly vysloveny vůči její osobě, mohou být realizovány, čímž jí hrozí újma na zdraví nebo životě.

14. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost a trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou závěry učiněné žalovaným zpochybnit.
16. Žalobkyně dle jeho názoru v žalobě pouze opakuje či shrnuje, co říkala u pohovorů, případně svá tvrzení rozšiřuje či „upřesňuje“ podle toho, jaké konkrétní nedůvodnosti správní orgán nalezl a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, případně svá tvrzení umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam. Tak je tomu např. u tvrzení ohledně její účasti v církvi Svědků Jehovových.
17. Žalobní námitky podle něj postrádají jakýkoliv hmotněprávní přesah. Pokud pak žalobkyně přece jen na jiném místě žaloby tvrdí procesní pochybení stran toho, že správní orgán v jejím případě nepoužil doklady a listiny, které mu předložila v ruském jazyce, což vyvozuje ze skutečnosti, že si neopatřil překlad do jazyka českého či si nestáhl ofoceně doklady z jejího telefonu, uvedl žalovaný, že právě touto otázkou se zabýval v napadeném rozhodnutí v odstavci druhém na straně 3, kde žalobkyni vysvětlil, proč k překladu podkladů z důvodu hospodárnosti nepřistoupil. A to proto, že o obsahu těchto dokumentů nemá žádné pochybnosti.
18. Protože je žaloba dle žalovaného prakticky pouhým převyprávěním (a rozšiřováním a upřesňováním) azylového příběhu, který je žalovanému již dobře znám ze správního řízení, zdůraznil pouze, že se s těmito tvrzeními v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i co do možnosti udělit žalobkyni azyl, i co do možnosti udělit jí doplňkovou ochranu. Žalobní námitky přitom na argumentaci správního orgánu vůbec nereagují. Žalovaný tak napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykanými v žalobě.
19. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřila nesouhlas s takovým postupem.
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 26. 2. 2018. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytla dne 1. 3. 2018. Ve stejný den s ní byl proveden i pohovor za přítomnosti tlumočnicka do jazyka ruského. Obsahy uvedených pohovorů jsou

podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

21. Pokud jde o azylový příběh žalobkyně, tak ten v podrobnostech popsala v podané žalobě (viz čl. I. tohoto rozsudku). Jeho obsah je v podstatě shodný s obsahem údajů, které žalobkyně uvedla při zmíněném pohovoru. Netřeba tedy tyto údaje všechny znovu opakovat. Důvod, pro který byla propuštěna ze zaměstnání, sledovala v tom, že jí už bylo 45 let a její místo mělo připadnout příbuzné generála. Ministerstvo prý má takový pokyn, protože kdyby nechali lidi pracovat do více jak 50 let, měli by nárok na důchod. Žalobkyně uvedla, že v Rusku jsou takové případy, že lidé své zaměstnavatele zažalují a někdy u soudu uspějí. Pokud jde o výhrůžky, uvedla, že jakmile zjistili, že podala žalobu, volali jí každý den a vyhrožovali, např. že ji mohou zabít a její tělo se nenajde. Jednou při cestě z práce u ní zastavilo auto a osoby v něm jí sdělily, že jí varují a aby žalobu stáhla. Proto po té žalobkyně odjela do Soči. Dle žalobkyně jí bylo vyhrožováno hned, jak byla propuštěna a šla za advokátem. Následně hned, co byla žaloba podána. Vyhrožováno jí bylo i v Soči. Celkem jí bylo vyhrožováno telefonicky asi 50x, osobně pak 3x.
22. Skutečností týkajících se církve Svědci Jehovovi se žalobkyně při pohovoru dotkla pouze okrajově a to až k výslovnému dotazu pracovníka žalovaného, zda kromě shora uvedeného měla v Rusku ještě nějaké jiné problémy. Uvedla, že měla kamarádky z této církve, které tam jsou v nebezpečí. Ona se s nimi setkávala, četly společně Bibli. V poslední době se s nimi ale nestýkala, četla si v soukromí, proto se problémům vyhnula. Ke křtu nedošla, jenom se snažila studovat Bibli.
23. Krajský soud tak na základě shora uvedeného souhlasí se shrnutím žalovaného, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je existence pracovně-právního sporu, který vedla a vede se svým bývalým zaměstnavatelem ohledně neplatného rozvázání pracovního poměru, resp. obava z toho, že byla, a po návratu do Ruska by znovu mohla být, v souvislosti s tímto sporem zastrahována. Přestože žalobkyně v žalobě akcentovala také skutečnost, že se stýkala se členy církve Svědkové Jehovovi a že i z tohoto důvodu jí hrozilo v Rusku nebezpečí, z obsahu jejích vyjádření v průběhu celého správního řízení je zřejmé, že tato skutečnost důvodem odchodu žalobkyně ze země původu nebyla.
24. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2017, Údaje o zemi, Ruská federace, informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO), březen 2017, Ruská federace, Státní aktéři ochrany, kap. 2.1. Ministerstvo vnitra (MVD) a policie, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Rusko, leden 2018, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Ruská federace ze dne 18. 1. 2018 a informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců, Zpráva ze zjišťovací mise do Ruské federace, 4. – 18. května 2014.
25. Žalobkyni byla dána možnost dle § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“), seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ta této možnosti dne 29. 8. 2018 využila, návrhy na doplnění dokazování neměla. S obsahem jí předložených shora uvedených zpráv mezinárodních organizací souhlasila, ke zprávě Freedom Housem pouze podotkla, že situace v Rusku je ještě horší.

26. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
27. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Dále považuje krajský soud za důležité vyjasnit otázku, zda žalovaný správní orgán pochybil, pokud žalobkyní překládané podklady nepřeložil do českého jazyka, jak mu žalobkyně v žalobě vytýkala. Z obsahu správního spisu a z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3) plyne, že se jednalo o pracovní knížku žalobkyně, rozhodnutí o propuštění ze zaměstnání, rozsudek Okresního soudu města Vladikavkaz, rozsudek vrchního soudu Severní Osetie – Alanie a potvrzení o přijetí žaloby podané k Evropskému soudu pro lidská práva. Fotokopie těchto dokladů žalovaný založil do správního spisu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak uvedl, že tyto dokumenty dle jeho názoru potvrzují skutečnosti uváděné žalobkyní, o kterých nejsou žádné pochybnosti. Proto z důvodu hospodárnosti správního řízení nepřistoupil k jejich překladu do českého jazyka.
29. V tomto postupu žalovaného neshledává krajský soud žádné pochybení. Je zřejmé, že žalovaný se seznámil s obsahem těchto písemností, jejich kopie do správního spisu založil a pracoval tedy s těmito dokumenty jako s důkazy, které v rámci důkazního řízení shromáždil. Tyto důkazy pak skutečně prokazují pouze ty skutečnosti, které měl žalovaný (a má i krajský soud) za nepochybně zjištěné. Tedy, kde žalobkyně pracovala, kdy a z jakých důvodů byla propuštěna, že proti tomuto rozvázání pracovního poměru brojila žalobami u civilních soudů a s jakým výsledkem a že se obrátila se svojí věcí i na Evropský soud pro lidská práva. Skutečnost, že tyto důkazy nebyly přeloženy do českého jazyka, tedy nemohla být (a nebyla) žalobkyni jakkoliv k tíži.
30. Při pohovoru také uvedla, že v mobilu má pouze potvrzení o přijetí její žaloby Evropským soudem pro lidská práva, vše ostatní prý se smazalo. Pokud tedy dnes žalobkyně v žalobě vytýká žalovanému, že mu nabízela ofoceně doklady ze svého telefonu, které zůstaly v Rusku, ale že jí neumožnil jejich stažení do písemné podoby, považuje krajský soud tuto výtku za nedůvodnou. V rámci této námitky žalobkyně nesespecifikovala, o jaké podklady by se mělo jednat. S ohledem na její vyjádření při pohovoru je ale zřejmé, že šlo pouze o zmíněný doklad o přijetí její žaloby Evropským soudem pro lidská práva. Tato skutečnost však není žalovaným rozporována a nemá pro posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zásadnější význam. Krajský soud proto neshledal, že by žalovaný v tomto směru žalobkyni jakkoliv poškodil. Jí předložené podklady shromáždil v úplnosti a jejich obsah vzal v potaz při hodnocení důkazů.
31. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.

Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

32. Z obsahu žaloby je zcela zřejmé, že žalobkyně nebrojí proti závěrům žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ať už ve smyslu § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Jak již krajský soud předeslal shora, soudní řízení ve věci žalob proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno dispoziční zásadou (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.). Závěry žalovaného ohledně nemožnosti udělit žalobkyni mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu tak krajský soud přezkoumávat nejenom nemusel, ale ani nemohl.
33. Přesto soud alespoň obiter dictum a v tomu přiměřené míře obecnosti konstatuje, že se skutkovými i právními závěry žalovaného ohledně těchto otázek souhlasí, neshledal je nezákonnými ani nesprávnými. Napadené rozhodnutí ohledně těchto otázek, ani řízení, které jeho vydání předcházelo, netrpí také vadami, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, nicotnost rozhodnutí).
34. Krajský soud se tak následně zaměřil na přezkum postupu žalovaného správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Pouze a právě naplnění zákonných podmínek vymezených výlučně v těchto ustanoveních se žalobkyně dovolávala.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
36. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální jak v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tak v době rozhodování krajského soudu.
37. Předně nutno konstatovat, že žalobkyně neuvedla a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí.
38. Přisvědčit je ovšem nutno i tomu, jak se žalovaný vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského

či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobkyní popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy.

39. Žalobkyně se totiž obává návratu do vlasti především z toho důvodu, že by se opět stala terčem zastrašování ze strany jí neznámých osob v souvislosti s vedením soudního řízení proti svému bývalému zaměstnavateli, kterým bylo jedno ze silových ministerstev. Má obavu, že by dosavadní verbální vyhrožování mohlo přerůst ve formu fyzického násilí.
40. K tomu ovšem krajský soud uvádí, že z podkladů shromážděných žalovaným zřetelně plyne, že situaci v Rusku nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak naznačila žalobkyně ve své žalobě (srovnej s obsahem informace EASO z března 2017). Pouhá skutečnost, že se dosud žalobkyně na příslušné orgány se žádostí o pomoc v souvislosti s vyhrožováním její osobě neobrátila, nemůže odůvodňovat závěr, že by jí taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003). Zvláště pak za situace, že žalobkyně žádné konkrétní negativní osobní zkušenosti nemá, jelikož se na žádnou ze státních složek nikdy neobrátila a o pomoc nežádala. A to přestože zastrašování její osoby nebylo jednorázové povahy. Její stížnost ministru Pučkovovi se netýkala zastrašování, ale neplatného rozvázání pracovního poměru, tedy sporu mezi ní a zaměstnavatelem. Zmíněný ministr tedy v této souvislosti nebyl ani tak v roli státního orgánu, jako v roli zástupce zaměstnavatele.
41. S ohledem na žalobkyní popsaný skutkový stav věci také žalovaný přílehavě poukázal na skutečnost, že přes toto vyhrožování v místě bydliště a následně v Soči, se žalobkyně znovu do místa svého bydliště vrátila a po nějakou dobu tam znovu žila. Krajský soud tak musí s přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem souhlasit s jeho závěrem, že žalobkyně sama subjektivně nepocitovala intenzitu svého ohrožení (neobrátila se na státní orgány s prosbou o pomoc, vrátila se do místa svého bydliště) ve smyslu vážné újmy, jak tento institut definuje zákon o azylu.
42. Důvodnými neshledal soud obavy žalobkyně z hrozící vážné újmy po návratu do vlasti ani v souvislosti s jejím tvrzením, že měla kamarádky z církve Svědků Jehovových, že se s nimi kamarádila a stýkala a že byla z toho důvodu ve svém okolí považována jistě za jehovistku. Krajský soud nemohl přehlédnout, že oproti tvrzením v průběhu správního řízení žalobkyně v žalobě tyto skutečnosti výrazným způsobem zdůraznila. V rozporu s tím, co uvedla při pohovoru, sdělila, že byla plnoprávnou členkou této církve, že byla tato skutečnost jejímu okolí obecně známa a že i to byl podle ní jeden z důvodů pro rozvázání pracovního poměru. Při pohovoru naopak uvedla, že se s kamarádkami setkávaly pouze v soukromí, že se poslední dobou s lidmi z této církve již nescházela vůbec a studiu Bible se věnovala pouze sama osobně. Tvrzení v žalobě v tomto směru tak krajský soud shledal nedůvěryhodným až účelovým, navozujícím snahu žalobkyně o gradaci svého azylového příběhu.
43. Ve shodě se žalovaným tedy i krajský soud je toho názoru, že žalobkyně nebyla členkou církve Svědků Jehovových, nepodílela se pravidelně a veřejně na její činnosti a v tomto

směru nebyla vystavena hrozbě vážné újmy ani před svým odjezdem z vlasti a nebyla by mu vystavena jistě ani po návratu.

44. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobkyni mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádala o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci ohledně stavu v Ruské federaci za rok 2017, z níž vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Ruska nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
45. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
46. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný dále odůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Rusku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a plně odkazuje na jejich odůvodnění žalovaným. Ostatně s těmito závěry žalobkyně v žalobě nepolemizovala.
47. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to zcela individuálně ve vztahu ke konkrétním zjištěním týkajícím se žalobkyně, a proto se s jeho závěry a odůvodněním této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
48. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
49. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), s přihlédnutím ke konkrétně zjištěným skutečnostem, žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
50. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. června 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce